

Holčička, která nemohla snít

Sarah
Beth
Durstová

FRAGMENT

Holčička, která nemohla snít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Beth Durstová
Holčička, která nemohla snít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

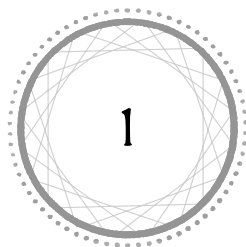
ALBATROS **MEDIA a.s.**

Holčička, která nemohla snít

Sarah Beth Durstová

FRAGMENT

Mé dceři, s láskou.

SOPHIE V ŽIVOTĚ UKRADLA JEDEN JEDINÝ SEN.

Bylo jí tehdy šest a byla zvědavá, což spolu vlastně docela souvisí. Sen byl zavřený v zářivě modré lahvičce se zlatě třpytivou zátkou. Jako jediná z várky nebyla opatřená štítkem, a tak si Sophie řekla, že ji asi nikdo nebude postrádat.

Lahvička stála na nejvyšší policičce, kde si jí všimla, když rodiče odešli (jeden šel nakoupit, druhý obsloužit zákazníka). Z obchodu si dolů musela přitáhnout stoh knížek a vyskládat je na stoličku, než na ampulku konečně dosáhla. Natáhla se a šťouchla do ní konečky prstů, chytila ji ale dřív, než se mohla roztrýstit o starý špinavý pult pod policemi. Když se jí po několika drahocenných vteřinách povedlo vykroutit zátku, bez zaváhání do sebe obsah obrátila.

Sen chutnal jako čerstvý meloun.

Čekala, že na ni nejdřív spadne mlžný závoj – ve filmech sen přece vždycky předznamená taková zvláštní třepetavá mlha – ale kdepak, do snění se propadla okamžitě. V jednu chvíli byla v dílně svých rodičů dole pod obchodem, a než by řekla švec, ležela v posteli pod peřinou s volánky růžovými jako cukrová vata. Napřed ji napadlo, že je u sebe v posteli – i když růžové povlečení tedy neměla – ale pak si vzpomněla, kdo je a kde se nachází.

Posadila se a zvědavě se rozhlédla po pokoji se stejně růžovými tapetami a poličkami plnými hraček. Obyvatel pokoje vlastnil Barbiin Dům snů a měl rád koně. Stěny barvilo do růžova noční světýlko ve tvaru jednorožce. Narůžovělé stíny se protahovaly.

Jeden z nich sebou cukl.

Vtom ze skříně vylezla nejasná silueta. Bubák.

Sophii se příjemně rozbušilo srdce. Aby strašidýlko nevyplašila, pomalu se vyštrachala zpod peřiny. Chvilku vyčkávala.

Příšerka sebou smýkla doleva. Pak uskočila doprava. Sophie dělala, jako že se dívá z okna na měsíc, který se zasekl mezi bledými větvemi stromu. Koutkem oka si všimla, že má strašidýlko nejspíš několik cha-

padel. Jen co na něm spočinula pohledem, aby chapadla spočítala, okamžitě zaplulo pod postel.

Lehla si na břicho, naklonila se přes okraj postele a nadzvedla přehoz, který visel až k podlaze. Do pokoje zasvítíl měsíc a strašidýlko se rychle schovalo do stínů. Naježilo srst, skoro jako kočka.

„Ahoj. Já jsem Sophie,“ řekla.

Odhalilo zuby, tři řady zářivých, ostrých žraločích tesáků, a zavrčelo.

„Ššš, to nic. Mě se nemusíš bát.“ Cítila, jak jí srdce v hrudi bubnuje, a napadlo ji, jestlipak by to bolelo, kdyby ji příšerka těmi zuby kousla. Asi ano, ale jen, než by se probudila. „Polez ven.“

Strašidlo po ní švihlo chapadly jako bičem a Sophie se rychle vydrápala zpátky na postel. Stáhla se do bezpečí polštářů a několikrát se zhluboka nadechla. Sama sebe přesvědčovala, že se nemá čeho bát. Tohle přece bylo to, co vždycky chtěla – mít svůj vlastní sen.

Pomalinku se přisunula zpátky k okraji postele a znovu vykoukla. Strašidlo na ni chapadly zamávalo. „Máš krásná chapadélka,“ začala Sophie. „Jsi jako chlupatá chobotnice. Víš, že chobotnice dokáže chapadly otevřít zavařovačku? Někde jsem to četla. Mám ráda knížky. A co ty? Moji rodiče mají knihkupectví, takové pěkné.

Máme spóóousty knížek.“ Mluvila potichu a klidně, jako kdyby se pokoušela vylákat z úkrytu toulavou kočkou. Příšerka stáhla chapadla. „To je hodná příšerka. Tak už polez ven.“

Stvoření popoběhlo kupředu. Vystrčilo hlavu zpod postele a podívalo se na Sophii. Mělo obrovitánské oči, jako mají lemuři. Zorničky mělo zlatě obroubené a veliké jako Sophiiny pěsti.

„Jsi samička, příšerko?“

Ta si jen odfrkla.

„Tak jsi sameček?“

Příšerka na ni zamrkala. Sophie si řekla, že to asi znamená souhlas. Příšerák se vyšoural zpod postele. Chapadel napočítala šest. A taky měl čtyři nožky s ostrými zahnutými dráčky.

„A bydlíš ve skříni nebo pod postelí? Tenhle sen totiž nebyl nijak označený a my máme fůru obojího. Dokonce máme i pár snů s příšerami na stropě, ale ty nejsou moc obvyklé.“ O kolekci snů, kterou rodiče vlastnili, měla zakázáno mluvit. Ale koneckonců to byl jen sen a tvor, kterému se svěřovala, byl také snový, a tak usoudila, že tady obvyklá pravidla neplatí.

Příšerák popolezl dál do měsíčního svitu. Měl čer-

nou srst, v níž tu a tam probleskla červená a modrá. Pomyslela si, že ta černá je opalizující. Slovo *opalizující* se jí moc líbilo. Naučila se ho teprve nedávno.

„Máš krásnou opalizující srst. To znamená, že záříš všemožnými barvami,“ řekla mu. „Jsi moc hezká příšerka.“

Příšerák zavrnl jako kočka.

„Taky je fajn, že na sobě nemáš žádný sliz. Ve snech bývají příšery celé obalené ve slizu.“ Otevřenou dlaní poklepala na přikrývku vedle sebe. „Nechceš sem ke mně?“

Příšerák vyskočil na postel. Sahal jí asi po pás, ale kdyby natáhl chapadla, byl by nejspíš ještě větší. On si je však svinul pod sebe do chlupatých kotoučů. Moc ráda by ho pohladila, ale netroufala si. Příšerák ji svýma velikýma lemuřima očima dál pozoroval.

„Ten, komu ses zdál, se určitě bojí koček,“ nadhodila Sophie. „Já jsem kočku nikdy neměla. Ani psa. Ani žádný jiný zvíře. Ale vždycky jsem nějaký chtěla. Kéž bych tak mohla mít doma tebe.“

Ucítila, jak ji nosem štouchl do ruky. Dech se jí zastavil. Měl takovou spoustu ostrých zubů, že se mu všechny nemohly vejít do tlamy. Jedna řada mu vyčuhovala zpoza dásní. Zavrtil se jí hlavou pod ruku.

Srst měl hebcí než vatu a jemnější než hedvábí. Pohladila ho po hlavě a podrbala za ušima.

Příšerák blaženě zamručel a zavřel oči.

Lehla si vedle něj a pořád ho hladila. Začal chrápat a Sophie musela potlačit smích. Jeho chrápání jí připomínalo zvuk dětského vláčku. Za malou chvíli usnula i ona.

Probudil ji křik mámy s tátou.

A jéje, pomyslela si. Otevřela napřed jedno, potom i druhé oko. Máma dřepěla na bobku na stole vedle destilátoru snů. Svírala koště a mávala jím kolem sebe jako mečem. Táta držel hasicí přístroj a tryskou mířil přímo na Sophii.

„Ani se nehni,“ přikázal jí.

„To nic, broučku, neboj se.“ Máma byla v obličejí bílá jako stěna, jako kdyby si popletla tvářenku s pudřenkou. Hlas měla nezvykle pisklavý.

Sophie se nehýbala.

Ležela na podlaze, hlavou se opírala o skříňku a nohama vězela v hromadě hadrů a mopů. V levé ruce stále držela odzátkovanou prázdnou modrou lahvičku. Pravý bok jí zahřívalo něco huňatého.

Máma sevřela násadu koštěte pevněji. „Kennethe, co je to?“

„Jezevec nebo tak něco,“ odpověděl táta.

„Vždyť to má šest ocasů,“ namítla máma.

Sophie otočila hlavu trochu do strany. Vedle ní ležela její příšerka a chrápala, jen růžové povlečení a narůžovělé tapety byly fuč. Byla zpátky v obchodě se sny pod knihkupectvím. „To jsou chapadla, ne ocasy.“

„Jezevci nemají chapadla,“ odporoval táta.

„Miláčku, přece si opravdu nemyslíš, že to je jezevec,“ řekla mu máma.

„Vypadá to jako jezevec,“ trval na svém. Přisunul se trochu blíž a prkna pod jeho nohama zaskřípala. Zarazil se, když příšerák hvízdavě zachrápal.

„Ani trochu to nevypadá jako jezevec. Sophie, neudělalo ti to nic?“

„Je to kluk,“ ohradila se Sophie. „A je moc roztomilej. Můžu si ho nechat? Prosím?“ Poposunula se, aby se mohla na dřímajícího příšeráka podívat. Kdybyste si odmysleli všechna ta chapadla a ostré tesáky a jeho nadměrnou velikost, dalo by se skoro říct, že je to kocour. Nebo tedy kocour, který moc rád baští.

„Ani náhodou,“ zamítla to máma.

„Podle mě je to vombat,“ navrhl táta. „Nebo vačice. Prostě něco od *v*. Sophie, uхни kousek stranou, ať

to můžu postříkat hasičákem, maminka to zneškodní koštětem a pak si můžeme zkusit vyhledat, co že to tedy vlastně je.“ Snažil se znít bezstarostně, ale ruce se mu třáslly. Sophie pochopila, že se rodiče sami bojí, ale hlavně nechtějí vystrašit ji.

Oběma rukama příšeráka objala. „Neudělejte mu nic!“

Příšerák se probudil.

Ohnal se po nich chapadly a zavrčel. Máma s tátou přiskočili, ale Sophie se jim postavila do cesty. „Dost!“ A pohrozila i příšerákovi. „Ty toho taky nech!“

Zarazil se a trochu zakňoural.

„Sophie, co to máš v ruce?“ zamračila se máma na modrou ampulku, kterou Sophie ještě pořád držela. „Snad jsi ne... ach, Sophie.“

„Omlouvám se!“ Zírala upřeně na svoje boty, rodičům se do očí podívat nedokázala. Říkali jí snad milionkrát, ať se od lahviček se sny drží dál. „Byl to jenom sen s bubákem ve skříní.“

Na to jí neřekli vůbec nic.

Příšerák tiše zabručel a opřel se jí o kotníky. Shýbla se, aby ho mohla podrbat za ušima. Vycenil na mámu s tátou zuby. „Buď hodný,“ napomenula ho. Sebrala odvahu a pohlédla na ně.

Nevypadali našťvaně, jen se tvářili strašně ustara- ně. Sophii se znovu rozbušilo srdce, tentokrát to ale nebyl příjemný pocit jako předtím ve snu. Táta odložil hasičák. Máma pustila koště. „Co se v tom snu přesně stalo?“ zeptal se táta potichu.

Popsala, jak to vypadalo ve snovém pokoji a jak se ze skříně vynořil příšerák. Pak jim pověděla, že na něj mluvila a že oba usnuli. „A to je všechno,“ dořekla. „Byl to hezkej sen.“

„Hezký sen jsi z něj udělala ty,“ na to máma. „Po- chybuju, že takový byl od začátku. Tahle příšera tě bezpochyby měla sníst.“

Příšerák zaštěbetal jako ptáček, jako by chtěl něco takového rozhodně popřít, a těsněji se přitiskl Sophii ke kotníkům. Zachytila se o pult, aby udržela rovnováhu. Byl opravdu těžký. „Vidíte, jak je hodnej!“ prohlásila.

Máma si povzdechla. Sophie k ní s nadějí vzhlédla. Ten povzdech dobře znala. Znamenal, že máma brzo ustoupí. „Sophie, tvému novému... kamarádovi nic neuděláme. Ale teď od něj odstup, ať ho můžeme vrá- tit zpátky do snu. Kennethe, podej mi lapač snů.“

„Ne!“ vyjekla Sophie. Objala příšeru kolem krku. „Přísahám, že se o něj budu starat. Prosím. Ani o něm nebudete vědět.“

Tatínek vylezl po štaflích pro lapač snů. Moc pěkný kousek: kruh z jemného dřeva s pavučinou z provázků veprostřed. Z nich visely krystaly a různé přívěsky a ve spodní části se pohupovala peříčka. Podal ho mámě.

Příšerák se stáhl zpátky a vycenil na ně zuby.

„Dejte mu šanci,“ zaprosila. „Nebylo by fér poslat ho zpátky. Je výjimečnej. Copak to nevidíte? A má mě rád.“

„Sophie, sny do reálného světa přece nepatří,“ řekla maminka mírně. „Vůbec by tu neměl být.“ S lapačem snů v ruce přistoupila k oběma blíž.

„Ale on tady je!“ vykřikla Sophie. „A třeba ne jen tak pro nic za nic! Třeba to má být můj kamarád! Já chci kamaráda! Nikdy jste mi žádný kamarády nedovolili!“

Máma ztuhla. Slova jako by ji bodla a teď to bolelo. „To není pravda. Ve škole máš kamarády.“

„Kamarádi si k sobě chodí hrát! A nemají před sebou tajemství!“

Máma s tátou se na sebe podívali.

„A ty si myslíš, že tohle... stvoření se s tebou bude kamarádit?“ zeptal se táta. „Je to příšera. Taky by si mohla usmyslet, že tě slupne ke svačině. Mohla by utéct a zpusťošit celé městečko. A to je to poslední, co

tady potřebujeme.“ Nezněl moc přesvědčivě. Sophie vycítila, že získává navrch.

Sedla si vedle příšery na bobek. „Když tu zůstaneš, budeš můj kamarád?“

Olízl jí tvář. Pak se jí velikýma lemuřima očima upřeně zahleděl do těch jejích a chraplavým hlasem pravil: „Ano. A budu opravdu moc dobrý kamarád, Sophie.“

Maminka upustila lapač na zem. „On mluví!“

Sophie ho pohladila po hlavě. „Je to moc chytrý příšerák. Prosím, prosím, že může zůstat?“ Příšerák vyplázl jazyk a chapadla schoval za záda, takže najednou vypadal vážně spíš jako kočka nebo plyšák než jako příšera. Oči vykulil pro změnu na Sophiiny rodiče.

„No... tak...“ vykoktal táta. „Chceme, abys měla kamarády. Opravdové kamarády. Ale...“

Máma si před příšeru klekla na jedno koleno. „Pokud mé dcerušce něco uděláš, osobně tě stáhnou z kůže, ještě než tě šoupnu zpátky do snu. Je to jasné?“

Příšerák vážně přikývl.

Pak se máma zadívala na Sophii. Ta ji ještě nikdy neviděla tak příšerně vážnou. „Pokud si ho necháme – řekla jsem *pokud* – musíš mi slíbit tři věci. Za prvé, už nikdy nevypiješ žádný sen. Za druhé, nikomu

toho svého příšeráka neukážeš. A za třetí, nikdy, ale nikdy nikomu neřekneš, že sny se můžou stát skutečností.“

Sophie energicky přikyvovala. Objala příšeru kolem krku a on jí zas omotal chapadla kolem pasu. Jedním chapadlem ji pohladil po rameni.

Táta chytil Sophii za ruku. „Opakuj, cos právě slíbila.“

„Nikdy už nevypiju žádný sen. Nikdy nikomu Příšeru neukážu. A nikomu to nikdy neřeknu. Můžu si ho nechat, můžu, můžu?“

„Někteří lidé by...“ začal táta, ale máma ho zarazila.

„Nestraš ji.“

„Měla by se bát,“ odvětil táta. „Tohle je vážná věc. Riskujeme a možná toho ještě budeme litovat, tak by si měla uvědomit, co se může stát.“

Příšera znovu promluvil: „Já ji ochráním.“ Chapadly ji ovinul pevněji a jeho objetí příjemně hrálo.

„No dobře.“ Mamka si stoupla a uhladila si sukni. Sophie poznala, že už je po všem a že se s tím máma už smířila. „K večeři je ryba. Co jíš, Příšero?“

„Děti,“ odpověděl s nadějí v hlase.

Máma sebou trhla.

„Dělám si legraci,“ uvedl Příšera vše na pravou míru. „Byl to jen vtip. Jsem vtipná příšera, ne?“

„Moc vtipná,“ poznamenal táta suše.

Příšera pustil Sophii a vyrazil za maminkou. „Dal bych si třeba pár křečků. Nebo myši. Myši mám rád.“

A tak se Příšera stal členem rodiny.

2

SOPHIE ŽILA VE SVĚTLE ŽLUTÉM DVOUPATROVÉM DOMĚ, který její máma nazývala „okouzlujícím“, zatímco táta říkával „hrozí, že se z bortí, jestli si jen vrabčák kýchne“. Ve druhém patře, kde bývala půda, se nyní nacházely dvě ložnice – jedna její a jedna rodičů, a malá koupelnička. V obou ložnicích bylo hned několik střešních oken, kterými šlo pozorovat hvězdy (a hned několik kbelíků, do nichž kapala voda, když pršelo). Do těch kbelíků máma ráda dávala řezané květiny. Obě ložnice byly také plné knih, uložených dostatečně daleko od padajících dešťových kapek, a úplně všude se povalovaly ručně šité polštáře, aby se člověk, kdyby ho náhle přepadla chuť na knížku, mohl kdekoli pohodlně schoulit do klubíčka.

V prvním patře byla kuchyně, jídelna a obývací –

rovněž nacpané knihami. Měli tam tolik nakupených knih, že se Sophie zvládla dostat ze schodiště do kuchyně, aniž by se jedinkrát dotkla podlahy. Obvykle se přes knížky drápala bosá, aby je nepošpinila.

Dole v přízemí měli rodiče knihkupectví: jmenovalo se *Knihy z polapených snů*. Sophie ten obchod zbožňovala. Police s knihami sahaly až ke stropu a tvořily jakýsi labyrint plný nových knih i antikvárních kousků. Všude byl příjemně cítit prach a čerstvé košíčky. Ty každé ráno upekla jejich nová sousedka, která celý život snila o tom, že bude mít vlastní pekárnu. Prodávaly se na tácu u pokladny. Prodejna měla arkýřové okno se sezením, kde si návštěvníci mohli otevřít knížku a sníst košíček. Mezi policemi se schovávala tři nebo čtyři červená křesla s ošoupaným sametovým čalouněním. Když večer po otevírací době mířily neprodané košíčky do popelnice, Sophie je odchytila a s Příšerou se uvelebili na jednom z červených křesel. Sama snědla jenom jeden, kdežto Příšera jich schramstl deset. Měl pěkně mlsný jazýček – nebo spíš jazyčisko.

Při jedné z jejich oblíbených her stála Sophie v arkýřovém okně (se zataženými roletami, aby dovnitř nikdo neviděl) a házela košíčky po knihkupectví. Příšera pobíhal, poskakoval a chytal je přímo ze

vzduchu. Častokrát takhle na zem povalili celé stohy knih. Příšera je ale díky svým šesti chapadlům hravě vyskládal zpět na poličky.

Ještě lepší než knihkupectví s košíčky a policemi plnými knih však bylo sklepení. Před zraky běžných zákazníků se tam skrýval tajný obchod jejich rodičů, *Obchůdek se sny*.

Tady kupovali a prodávali sny.

Ze všech míst na světě měla Sophie *Obchůdek se sny* nejraději. Jeho zdi lemovaly desítky polic, každá plná lahviček, které byly seřazeny podle toho, jaký druh snu uchovávaly. Byly mezi nimi plážové sny, sny z vesmíru a sny, v nichž člověk padá do prázdna, sny o ztracených láskách a o prvních láskách, všední sny a sny, kde vám ujíždí autobus, a samozřejmě také sny o strašidlech. Každý sen byl uložen ve své lahvičce s číslem a datem a měl záznam v obrovské knize vázané v kůži, kam si rodiče vpisovali jednak poznámky o obsahu snů, jednak podrobnosti o všech obchodech, které kdy s kým uzavřeli.

Sophiini rodiče kupovali nezpracované sny, chycené do sítky z nití zvané lapač snů. Lapače vyráběla celá rodina (kromě Příšery). Táta pořizoval ohebné dřevo na výrobu kulatých rámců. Máma do nich vetkávala

vzory podobné pavučinám. Sophie je zdobila křišťály, korálky a ptačími pírky. Potom lapače věšeli do výlohy a oken knihkupectví, až se třpytilo celé arkýřové okno. Postupně si na nich knihkupectví postavilo reklamu. Kupte si knížku a dostanete lapač snů. Kupte si košíček, dostanete lapač snů. Chcete jeden navíc? Dobře, tady máte. Pokud ho ale opotřebujete, pokud se nitě roztřepí nebo ochabnou, vraťte ho a vezměte si nový. A tyhle lapače se velice často vracely: buď je přinesl zákazník, nebo je „našel“ dodavatel.

Rodiče pak nezpracované sny vzali a dali je do destilátoru, což byl složitý aparát vyrobený ze změní skleněných trubiček, ventilů a pák, který stál na stole u jedné ze stěn dílny. Destilátor sny z lapačů vylouhoval a přeměnil v tekutinu, která odkapala do lahviček. Sophie destilátor nikdy sama nepoužila, ale nespočetněkrát sledovala při práci rodiče a pak, když nedávali pozor, nanečisto trénovala. Doufala, že jednoho dne jí rodiče dovolí přístroj použít doopravdy. Zkoušela prosit, plakat, škemrat, dožadovat se i jednoduše požádat, ale oni vždy odpověděli jen: „Až budeš starší.“ A to říkali v podstatě celých téměř dvanáct let Sophiina života. Prozatím měla každý den za úkol destilátor oprášit. Byla to nuda, ale i když si přístroj sama nevy-

zkoušela, věděla, že je důležité, aby do snů nenapadaly prachové částičky. Vyrobit čistý sen, to nebylo jen tak.

Na druhé straně místnosti pod schodištěm stál spánkoskop. Ten byl také vyrobený ze skleněných trubiček a sloužil k prohlížení snů. Když jste nahoru do trychtýře nalili tekutý sen, promítl se ve vybouleném skle uprostřed. Poté jste ho mohli opět stočit do lahvičky a znovu ho použít později. Spánkoskop byl pro zacházení se sny naprosto nezbytný. Dokud jste do něj sen nenalili, nemohli jste tušit, s jakým druhem máte co do činění.

Sophie si často ráda přivstala, aby mohla před odchodem do školy strávit hodinku či dvě u spánkoskopu a sledovat sny cizích lidí. Nikdy ji to neomrzelo. Skryla se pod schodištěm, aby na ni nikdo neviděl, a koukala na jeden sen za druhým. Příšera se často díval s ní. Jindy si ale raději četl.

Měla ráda všelijaké sny: strašidelné, vtipné i podivné. Obzvlášť se jí zamlouvaly ty, v nichž se vyskytovala neskutečná stvoření jako její příšerka, mluvící hodiny nebo králíci ve vestách.

Když na ně koukala, téměř zapomněla, že jí samotné se nikdy nic nezdálo.

Kromě toho jediného snu, který ukradla, se Sophii nikdy nic nezdálo. Vyzkoušela už všechno: dát si před spaním teplé mléko a sušenky, nebo naopak nic nejíst ani nepít, pustit si pozdě v noci v temném pokoji strašidelný film, číst si pod peřinou za světla baterky, sprádat komplikované příběhy, ještě než usnula, vzpomínat na nejlepší momenty ze snů, které viděla. Každý večer si položila hlavu na nejoblíbenější polštář, zavrtala se pod deku a zavřela oči. A prásk ho! Zase bylo ráno.

Po dvanácti letech beze snu (kromě toho ukradeného) to vzdala. Téměř.

„Dobrou, Příšero,“ řekla večer před svými dvanáctými narozeninami.

„*Boa noite*, Sophie,“ ozval se Příšera z podlahy vedle postele. Spal v psím pelíšku vyloženém několika polštáři.

Naklonila se k němu přes okraj postele. „Cože?“

„To je portugalsky ‚dobrou noc‘,“ řekl Příšera. „Učím se portugalsky.“

„Ahá.“ Zase si lehla a přitáhla si deku až k bradě. Do pokoje trošku profukovalo – přesněji řečeno, okno mělo kolem rámu mezeru. Dovnitř se zatoulalo několik spadných listů a ty se teď povalovaly po podlaze.

„Hele, Příšero, proč že se učíš portugalsky? Neznáme nikoho, kdo by tak mluvil.“

„Pro případ, že bych narazil na měchýřovku portugalskou,“ odpověděl. „Abych ji mohl přemluvit, ať mě nežahá. Nechává šrámy tak bolavé, že se jich zbavíš až za dva nebo tři dny.“

„Medúzy podle mě nemluví portugalsky,“ řekla Sophie. „A vlastně nemluví vůbec.“

„Měchýřovky jsou kolonie složené z mnoha organismů,“ vysvětloval Příšera. „Nějak se spolu přece musí dorozumět.“

„Radši už do přírodopisný sekce nos nestrkej.“ Sophie se na boku schoulila do klubíčka. Oknem bylo vidět, jak pouliční lampa osvětluje holé větve stromu. Ve větru se kolébalo pár zlatavých lístků. „Zítra mám narozeniny.“

„Můžeš si dát pár košíčků navíc,“ pověděl zdvořile Příšera.

„Takže dnešní noc je výjimečná,“ pokračovala Sophie. „Noc proměn. Probudím se jako někdo jiný, jako dvanáctiletá holka.“

Zaslechla šustění přikrývek. Příšera k ní natáhl chapadlo a pohlídl ji po tváři. Jeho srst byla měkčí než plyšový medvídek. „Ty budeš vždycky výjimečná, Sophie. I bez nočních dobrodružství.“

Sophie si povzdechla. „Já vím.“

„Naplně dobrodružstvím raději své dny.“

„Zniš jako čínský koláček štěstí.“

Stáhl se. Slyšela, jak se vrtí jako kočka a vymýšlí, jak by se uvelebil. Posadil se a drápky upravil polštáře. „Vážím si toho, kým jsi, ne kým nejsi.“

„Jeden sen,“ řekla Sophie. „To toho snad k narozeninám nechci zas tolik.“

„Jeden sen jsi měla,“ opravil ji Příšera. „A narodil jsem se ti já.“

„Fuj, to zní, jako bys byl moje miminko.“

Příšera zaštěbetal tenkým hláskem: „Mamí! Mamí!“

Sophie se rozesmála.

Z vedlejšího pokoje se ozval její táta: „Běž spát, Sophie. Jestli neusneš, narozeninová víla ti nepřinese žádné dárečky!“

„Já na narozeninovou vílu nevěřím,“ zavolala Sophie.

„Ach ne, ranila jsi její city!“ řekl táta. „Pláče. Vzlyká! Víš, jak nerad se potýkám s rozmrzelými vílami? Hned se jí omluv, mladá dámo.“

„Promiň, narozeninová vílo,“ omluvila se Sophie.

„Odpouštím ti,“ pokusila se máma o rozechvělý hlas. „Ale svým pochybováním jsi tak moc oslabila

mé kouzelné schopnosti, že nevím, jestli ještě někdy vzlétnu.“

Příšera se tázavě podíval na dveře mezi pokoji. „Tvoje máma umí létat? Nikdy jsem ji při tom neviděl.“

„Já nejsem žádná její máma,“ zazněl ten samý falešný hlas. „Jsem narozeninová víla. Místo žil mám fáborgy, mé srdce je balónek a tělo mám z dortu...“

„Ňam, Ňam, Ňam,“ udělal táta.

Sophie uslyšela mámin smích a tlumené vypísknutí.

„Vaši jsou vážně divní,“ poznamenal Příšera.

„Říká příšera se šesti chapadly,“ řekla Sophie.

„Dobrou noc, Sophie,“ zavolala máma vlastním hlasem. „Všechno nejlepší ke skoronarozeninám!“

Táta zazněl jako ozvěna. „Všechno nejlepší ke skoronarozeninám!“

Sophie s úsměvem na rtech zavřela oči. Naslouchala hlasům rodičů, kteří si dál povídali, ale už příliš potichu na to, aby jim rozuměla. Na okenici zvenčí zaťukal vánek a Sophie usnula.

Probudila se beze snu – jako dvanáctiletá.

SLUNCE SE JEŠTĚ NEPROBUDILO, ALE SOPHIE ANO. JAK se zvedala, štouchla nohou do Příšery, který k ní jako obvykle v noci vyšplhal. Že prý je náměsíčný. Tělem zahříval okraj postele. „Hej, vstávej!“

Příšera si se zaúpěním připlaskl chapadla na hlavu.

„Je ráno!“

„Není ráno.“

„No tak skoro ráno.“ Nadzvedla o kousíček roletu a vykoukla ven z okna. Pouliční lampy sice ještě nezhasly, ale zdálo se, že se každou chvilku rozsvítí obloha. Hvězdy bledly a měsíc mizel. Nechala žaluzii zase klesnout, aby dovnitř nikdo neviděl, a cvakla vypínačem.

„Ééé!“ vykřikl Příšera. „Oslepl jsem!“ A zamával ve vzduchu chapadly.

Hodila po něm polštář. „Nech toho. Máma s tátou říkali, že když si přivstaneme, můžeme setřídit nový sny, než půjdu do školy, pamatuješ? Jako dárek k narozkám.“ *Obchůdek se sny* vyžadoval neobvyklou provozní dobu. Nešlo riskovat, že by se o něm dozvěděli běžní zákazníci knihkupectví, takže se většina práce musela stihnout už před rozedněním nebo naopak pozdě v noci. Sophie proto byla zvyklá vstávat několik hodin před příjezdem autobusu. Zato Příšera pokaždé kňučel.

Otevřel jedno oko. „Myslíš, že přibyly nějaké sny o vlčích? Ty mám rád.“

Ve snech o vlčích se obvykle odehrávaly napínavé honičky temnými lesy. Sophie je měla také ráda, tedy pokud neskončily zbaštěním nějakého králíčka. Králíčků jí bylo vždycky líto. „Možná tam budou nějaké nové sny o mořských pannách.“

Příšera se posadil a jako kočka si dočista olízal kožich. Jazyk měl zlatý. „Nechápu, proč by chtěl někdo být napůl ryba. Jíst ryby, ano. Být rybou... ne.“

„Mohl bys plavat s delfíny.“

„Jestli si chceš zaplavat s delfíny, buď delfín. Tak aspoň budeš pořád savec, a ne napůl savec, napůl makrela.“

„Ale mořský panny zpívají chytlavý písničky o mořských řasách.“

„Ve skutečnosti zpívají krabi. Mořské panny jenom neochotně poslouchají.“ Chapadlem popadl Sophiiin hřeben jako mikrofon a začal do něj šeptem zpívat písničku *Pod hladinou*. Sophie ve vzduchu bubnovala, ale bez zvuku, aby to rodiče neslyšeli. V půlce verše o rybě na talíři zakručelo Příšerovi v břicho a přestal zpívat. „Když je řeč o narozeninách... dáme si k snídani košíčky?“ Vykulil s nadějí oči.

Paní Leeová upekla Sophii k narozeninám čerstvou várku. Už jen při té představě se Sophii vybavila chuť polevy. Nikdy je nejedli čerstvé, ale dnešek byl výjimečný a byly to košíčky na její počest... „Mámě a tátovi se to nebude líbit...“

Příšera se polehoučku pohnul směrem ke dveřím. „Mohlo by jich tam být pár s růžovou polevou. A s posypem. Se speciálním narozeninovým posypem. Mmm.“

Sophie se vrhla kupředu a chytila ho kolem pasu. „Jdu pro ně.“

Příšera se snažil vykroutit. „Já budu nenápadnější. Jsem ta nejvíc nenápadná příšera ze všech. Včera v noci jsem za tebe udělal domácí úkol a ty sis toho ani nevšimla. Překvápko k narozeninám!“

„A jéje.“ Pustila ho a přešla k batohu. Měla v plánu ten úkol napsat v autobuse, aby se s ní ostatní děti nebavily.

„Proč ,a jéje‘?“ Přiskočil k ní.

„Posledně jsi všechna písmenka napsal vzhůru nohama. Musela jsem říct, že to byl umělecký experiment.“ Vyndala úkol. Do dějepisu nepsal, ale pracovní list na biologii byl celý vyplněný. Rychle ho přejela očima. Místo rostlinné buňky Příšera nakreslil oběhovou soustavu hlodavce se všemi detaily. A u každé otázky s možnostmi zaškrtnl C. „Příšero, Příšero.“

„Košíček?“ zavrtěl chapadly jako pes se šesti ocásky.

Vzdala to. „Zůstaň,“ přikázala mu.

Otevřela dveře pokoje, proklouzla kolem ložnice rodičů a zamířila dolů po schodech. Přesně věděla, která prkna vržou, takže po nich přešla velice opatrně – napřed špička, potom pata – a takhle se proplížila až do knihkupectví v přízemí.

Na pultu ležel tác s košíčky přikrytý skleněným poklopem. Nejbližším oknem prosvítaly dovnitř paprsky světla z pouliční lampy a osvětlovaly tác tak, že vypadal jako ozářený reflektory. Přešla k němu a nadzvedla poklop.

Za ní se ozvalo zacinkání zvonkohry nade dveřmi.

Sophie ztuhla.

„Dobré ráno,“ nesl se přes police s knihami hlas. Byl to mužský, uhlažený a hluboký hlas. Zdálo se jí, že v něm slyší náznak nějakého přízvuku. Že by britského? Přízvuky měla ráda. Když navštívil knihkupectví někdo s přízvukem, často se schovala mezi regály s knihami a potají poslouchala. Lidé, kteří měli přízvuk, mívali také odlišné historky a odlišné sny. Ať už to byl jakýkoli hlas, na zákazníky bylo ještě brzo. Dveře měly být zamčené.

Na chvílku ji napadlo předstírat, že tam není, ale nemohla ho nechat jen tak se potulovat po obchodě. Kéž by byli dole rodiče. „Promiňte, ale ještě nemáme otevřeno.“ Natahovala krk a snažila se ho zpoza regálu zahlédnout tak, aby on nespatriil ji. Dveře se už mezitím zabouchly a po muži ani vidu.

„Omlouvám se. Jsem tu dříve kvůli schůzce. Vyřídíte prosím majitelům podniku, že jsem si přišel zakoupit něco z jejich sklepní sbírky.“

Ale ne, pomyslela si Sophie. Tenhle zákazník si chce koupit sen. S kupci ani dodavateli mluvit nemá a oni vlastně ani nemají vědět, že tu Sophie bydlí. Aby se takovým situacím předešlo, vymysleli rodiče určitý systém. Když si ráno balila svačinu, měla se vždycky

podívat do kalendáře na ledniče. Dny, kdy se měli s Příšerou schovat, byly označeny černě a dny, kdy měla vynést tříděný odpad před dům, byly zelené. Dnes se ale ještě do kalendáře podívat nestihla. „Já jsem Betty od sousedů, ale určitě vám je najdu.“

„Děkuji mnohokrát, Betty od sousedů.“

Vyrazila ke schodům. Přitom ještě zahlédla, jak se zákazník posadil do jednoho z červených sametových křesel u arkýřového okna. Na hlavě měl klobouk, který mu vrhal stín do očí, takže vypadaly jako černé šmouhy. Měl malou bradku, pečlivě zastřižnutou jako vytvarovaný keř na zahradě. Na sobě měl trenčkot a nesl si kufrík. Kromě toho, že mu neviděla do očí, jí ani nepřipadal zrovna děsivý. Vypadal jako jeden z té spousty zákazníků, kteří se přišli shánět po knížkách.

V půlce cesty přes obchod potkala mámu, která se na ni zamračila. „Sophie, měla bys být nahoře. Asi za patnáct minut přijde zákazník, už jsem mu odemkla dveře. Copak ses nekoukla do kalendáře?“

Proč jen máma mluvila tak nahlas. Takhle ten člověk musel zaslechnout, že se nejmenuje Betty. A také mohl pochopit, že je tu doma. „Už tu je.“

Obličej mámě zbělal a rty sevřela v tenkou čárku. „Běž.“

Sophie utíkala ke schodům, když vtom uslyšela, jak Příšera huláká: „Sophie, vrať se! Dnešek má v kalendáři černou značku. Je to nebezpečné!“ Přes knihy připlachtil chlupatý ranec. Příšera ji nabral přímo do břicha, až odlétla dozadu. Vrazili do regálu a knihy se sesypaly okolo nich. Příšera ji před nimi ochránil, ale jeho samého praštilo několik bichlí po zádech.

„Sophie! Jsi v pořádku?“ přiběhla k ní máma.

Vydal se k nim i muž v pršiplášti.

„To je ten zákazník,“ pošeptala Sophie Příšerovi. Otočil krkem, aby se podíval na Sophiiinu mámu a na neznámého muže. Neskutečně vytřeštil svá lemuří kukadla a už pelášil ke schodišti. Chapadly ťapkal po podlaze a hnal se kupředu. Za pár vteřin byl tentam.

Muž v trenčkotu to celé sledoval.

„Jsem v pohodě,“ řekla Sophie. „To jen... můj kocour. Moc rád se mazlí.“

Muž si klekl, ze země sebral několik knih a podal je Sophii. „Máš zvláštního kocoura, Betty.“

Sophie se přinutila ke smíchu. „No, on...“

„Mutace,“ přerušila ji máma. „Majitelé ho chtěli utratit. Ale kromě těch několika končetin navíc mu vůbec nic nebylo. Půjdeme tedy dolů...?“

„Ovšem.“ Prošel kolem Sophie, ale nespustil z ní oči. Ztuhla a přála si, aby zmizela mezi knížkami. Bylo jí najednou úzko, hrudník jí mačkal plíce. Takhle zblízka konečně spatřila jeho oči, ale byla raději, když se skrývaly ve stínu. Bělma mu žíhala červeň, jako by kolik dní nespal a pod očima měl povislé, vráscité pytle. Smekl klobouk a šel za mámou do sklepa.

Zpoza rohu schodiště vykoukla Příšerova hlava. „Sophie?“

„Už můžeš,“ řekla Sophie. „Snad.“

„Zklamal jsem tě,“ pověděl Příšera.

„Není to tvoje vina.“

Svěsil všech šest chapadel. Ladně sjel po schodech a stočil se jí kolem kotníků. „Mám tě přece chránit.“

Vzala ho do náruče a trochu pod jeho tíhou zavrávala. „Neber si to tak. To já se zapomněla podívat, co je dneska za den. Povím jim, ať na tebe nekřičí.“

„Nekřičí? Ať si klidně jódlují. Já jen chci, abys byla v bezpečí.“

Rodiče ale nekřičeli ani na jednoho z nich. Vlastně si s nimi ani nepromluvili. Jakmile zákazník odešel, vrátili se zpět do sklepa a zavřeli za sebou dveře. Příšera na ně přitiskl ucho a Sophie se snažila poslouchat škvírou u podlahy.

„... jako třeba u Abril na farmě.“ Mámin hlas se nesl po schodech a skrz dveře. „Tam by se jí vyrůstalo dobře. Může tam chovat slepice nebo tak. Je tam spousta říček na koupání. Čerstvý vzduch. Školy sice nejsou nic moc, ale Sophie je chytrá dost.“

„Třeba z toho žádný malér nebude,“ konejšil ji táta.

„Viděl Příšeru! Nešlo ho nijak zamaskovat. A bylo nad slunce jasné, že patří k Sophie.“

„Těžko ho ale napadne, odkud Příšera pochází,“ řekl táta. „Spíš si bude myslet, že jsme ho našli. Nebo koupili. Proč by si měl myslet, že –“

„A co když ano? Chceš to riskovat? Když jde o Sophii? Jestli to řekne nočním hlídačům... Nevím a ani nechci vědět, co udělají, jestli se o ní dozví.“

„Proč by to dělal? Musel by přiznat, že tu byl a proč.“

„Ale co když hlídači –“ Máma se zarazila a pak nahlas a zřetelně zavolala: „Jetli nás tam vy dva nahore posloucháte, zruším vám všechna knižní privilegia tak rychle, že se vám hlavy zatočí jak čamrdy.“

V tu ránu prchala Sophie s Příšerou ode dveří pryč.

„Sophie, připrav se do školy. Mazejte nahoru. Oba a hned.“

Vyrazili ke schodišti.

Příšera to pomocí chapadel bral po třech schodech a Sophie pelášila za ním. Nejprve do obýváku a pak ještě o patro výš do pokoje. Tam zabouchla dveře, hupsla do postele a zachumlala se pod peřinu. Příšera se k ní zezadu přitulil.

„Myslíš, že o mně řekne nočním hlídačům?“ zeptala se Sophie.

„Musel by přiznat, že si kupoval sny,“ poznamenal Příšera. „To se hlídačům nebude líbit. A navíc, jestli jim to řekne, objeví se tu a obchod srovnají se zemí, takže by přišel o zdroj snů.“

„Nepomáháš, Příšero.“ Oči ji pálily, měla na krajíčku. Pláč nesnášela. Vnitřnosti jí z něj měkly, jako by spolkla medúzu a ta se jí utábořila v krku. O *nočních hlídačích* – nebo „lidové milici“, jak jim říkal táta – slýchala celý život. Velmi nebezpeční, velmi organizovaní, velmi odhodlaní fanatici, kteří chtěli obchod se sny vymazat z povrchu zemského. Kdyby se jí zdály noční můry, zaujímal by v nich hlavní role. „Myslíš, že mě mamka s taťkou vážně pošlou pryč?“

„Bojí se o tebe a já taky,“ odpověděl Příšera.

„Nechci žít na farmě,“ namítlá Sophie. „Chci užstat tady!“

„Já taky.“ Hlas se mu ztenčil, jako by byl najednou docela maličký.

Otočila se na něj. Uvědomila si, že od rodičů neslyšela „Sophie a Příšera“. Co když Příšeru nechtějí poslat s ní? Třeba by to podle nich bylo moc riskantní. Když k nim teta Abril přijela, vždycky se musel schovat, a když jednou jeli navštívit oni ji, zůstal doma. Než se vrátili, spořádal z ledničky všechno jídlo a k tomu i pár vidliček a talířů. „Nenecháš mě jít samotnou, že ne?“

„Půjdu s tebou kamkoli – až na kraj světa, i když to nedává smysl, protože svět je kulatý,“ řekl. „Jsi moje kamarádka.“

„Ty jsi můj nejlepší kamarád,“ řekla Sophie.

„Moje nejlepší kamarádka,“ opravil se Příšera. Opřel si jí čenich o rameno a zapředl.

Pořádně ho objala a do kožichu mu řekla: „Tohle jsou oficiálně nejhorší narozeniny všech dob.“

„Ani jeden košíček jsem si nedal,“ pravil smutně.

Zasmála se – jen trošičku, ten smích skoro nebyl znát, ale pořád se počítal.

Venku zrovna vycházelo slunce. Žluté světlo prosakovalo roletami a pronikalo střešními okny. Sophie se pomalu oblékla, vyčistila si zuby a svázala si vlasy

do culíku. Když už byla skoro hotová, ozval se zpod schodů táta: „Sophie? Příšero? Už můžete jít dolů.“

S Příšerou, který celý nervózní tlapkami hnětl koberec, se na sebe podívali. Cestou ze schodů do *Obchůdku se sny* ani nehlesli.

Rodiče našla u spánkoskopu pod schodištěm. Potichu si k nim vlezla. Táta nahoru do stříbrného trychtýře nalil lahvičku mihotavé žluti. Tekutý sen po kapkách stekl trubičkou a jemně sklo prozářil. Kroutil se a natahoval, jak se trubky zužovaly a točily, prodlužoval se a rozděloval. Nakonec sklouzl do skleněné baňky přímo v jádru přístroje, kde se rozptýlil jako pára. Všichni čtyři přitiskli obličej blíž ke sklu.

„Přines karty na bingo, Sophie,“ požádal ji táta, aniž by se na ni podíval.

Sophie zaběhla k šuplíku a vyndala z něj kartičky. Před pár lety si vymysleli vlastní bingo. V každém políčku byl určitý motiv nebo událost nebo věc, co se ve snech často vyskytují. Kdo první zaškrtně pět v řadě, vyhrává. Rozdala rodičům i Příšerovi po jedné kartě. Několik polí už bylo zatržených z minula.

Možná mě pryč nepošlou, pomyslela si. *Možná si to rozmysleli.* Čekala, až něco řeknou, ale oba jen zírali do spánkoskopu. Pomalu se v něm formoval obraz.

Byla to dívka. Sophie zamžourala. Přišlo jí, že ji odněkud zná. Že by ze školy? Nebyla si jistá. Do obličeje jí nebylo dost dobře vidět, jak ve spánkoskopu poletovala mlhavými obláčky.

„Sen o létání,“ řekl táta a podíval se na svou kartu. „Kde nic, tu nic.“

„Mám,“ zaradovala se máma a označila si políčko.

Ze dna spánkoskopu se vzdouvaly modré vlnky a šplouchaly o sklo. Sophie ukázala na vynořující se tvar podobný kládě, který byl ale samá boule. Pak rozevřel čelisti. „Krokodýl,“ poznamenala. Koukla se, jestli nemá na kartě divoká zvířata. Bylo tam jedno políčko s domácími mazlíčky, ale žádné s predátory.

Dívka vyjekla – pusu dokořán, výkřik nezvučný. Ve spánkoskopu nebylo zvuky slyšet nikdy. Řítila se tmavnoucími mraky přímo do vody hemžící se krokodýly.

„Já mám *pád!*“ řekla Sophie. „Ne, počkat, ten už jsem si zaškrtla.“

Než dívka stihla dopadnout do vody, přistála v hromádce listí. Kolem ní teď stály v kruhu děti, smály se jí a ukazovaly si na ni. Schoulila se do klubíčka.

„Standard,“ hodnotila sen máma.

„Škrtám si *ponížení.*“ Táta jim nakoukl do karet.

„Dávejte bacha. Tohle kolo brzo vyhraju.“ Zněl jako vždycky. To se o tom kupci ani jeden nezmíní? Nevěděla, jestli si troufne se zeptat, ale tu nejistotu už nemohla vydržet. Jako by se do ní zabodával tučet jehel.

„Já už mám tři v řadě.“ Sophie kartu zvedla, aby na ni všichni viděli.

Táta ukázal svou. „Čtyři šikmo a poslední volné uprostřed. Potřebuju jenom“ – prohlédl si prázdné políčko – „historický anachronismus.“

Sophie nakrčila nos. „Co to je?“

„To je rozpor v čase,“ vysvětloval Příšera. Svou kartu rozžvýkal na kousíčky. „Třeba když někomu ve středověké Anglii zazvoní telefon. Nebo když se pod mrakodrapem v New Yorku utkají rytíři. Prostě něco, co někam nepatří.“

Sophie se zhluboka nadechla. „Já nepatřím na farmu.“

Máma s tátou si vyměnili pohledy.

„My víme,“ řekl táta tiše. „Patříš k nám.“

Sophie je oba objala a Příšera všechny dohromady semkl chapadly.

4

MÁMA OPTIMISTICKY PROHLÁSILA, ŽE JE NEJVYŠŠÍ čas začít nový den. Táta sklídil ampulky se sny, Sophie vrátila kartičky na bingo zpátky do zásuvky a společně všichni vydupali po schodech nahoru do kuchyně, aby si připravili svačinu do školy a do práce. Jako každý jiný den.

Sophie mrkla na hodiny – ještě pořád stíhala přijít do školy včas. Nic se nestalo. Snad. Lovila ze skříňek zásoby: toustový chleba, na něj burákové máslo a oříznout kůrku. Z ledničky ještě ukořistila jablko a tortillu.

Máma s tátou zkoumali kuchyňský dřez, v němž se kupily talíře od včerejší večeře – vařil táta. Na talíře se přilepily zbylé špagety a ztvrdlá omáčka.

„Otevřu obchod, když umyješ nádobí,“ navrhla máma tátovi.

„Platí.“ Táta si plivl do dlaně, máma udělala totéž a potřásl si rukama.

„Nechutné a nehygienické,“ poznamenal Příšera, který seděl na ledničce. Napasoval se mezi dvě lahve s minerálkou a bochník chleba.

„Děti, které žily ve středověku v ulicích Londýna, to dělaly pořád,“ ohradil se táta.

„Jasně,“ na to Příšera, „než všechny umřely na mor.“

„Všechny možné kultury zahání uřknutí tak, že si třikrát odplivnou.“ Máma se zazubila a naklonila se k Sophii, evidentně připravená plivat. „Na počest tvých narozenin...“

Sophie rychle zmizela z dosahu.

Rodiče se zasmáli a pak se vydali každý za svou prací. Ukořistěný oběd si Sophie dala do batůžku a radši se ještě podívala, jestli s sebou má domácí úkol (i když si tedy nebyla úplně jistá, jestli najde odvahu ho odevzdat) a nové lapače snů.

„Máš na dnešek naplánováno něco speciálního?“ zeptala se jí mamka.

Máma pořád doufala, že si Sophie najde kamarády. I tentokrát jí to poznala na hlase. „Nesu Madison a Lucy nové lapače,“ odvětila.

„Aha. A nechceš jim říct, že máš dneska narozeniny?“

„Jo, možná.“ Nic jim sice neřekne, alespoň však udělala mamce radost. Seznámila se letos se dvěma dívkami, které v noci budily příšerné noční můry. Skoro každý týden jim nosila lapače snů a ony jí vracely ty použité, z nichž Sophiini rodiče zlé sny vytáhli a prodali je ve svém tajném obchodě. Každý z toho něco měl: holky už se v noci nebudily a máma s tátou měli na prodej čerstvé sny, aby lidé, kteří byli v životě nešťastní, mohli alespoň na chvílku utéct z reality. Ovšem Sophie se s Madison ani s Lucy přece jen neznala natolik, aby jim o sobě pověděla něco osobního, což platilo i pro její narozeniny. Radši změnila téma. „A možná mám někoho dalšího, kdo by potřeboval lapač snů.“

Mámin úsměv se roztáhl ještě o něco víc. „To je skvělé, broučku! Jak se ta holčička jmenuje?“

„Je to kluk a jmenuje se Ethan.“ Nedávno s ní začal chodit na dějepis. Už ho nějakou dobu pozorovala a byla si docela jistá, že ho trápí hrozivé noční můry. Řekla si, že se dnes zeptá, pokud se jí tedy podaří odchytnout Ethana někde o samotě. Dokonce i vyrobila jeden lapač navíc a ozdobila ho černými korálky a tmavě modrými peříčky. Moc se jí povedl.

„Jů, takže ctitel?“ rýpla si mamka.

„Tak mi dej vědět, až bude potřeba postavit ti věž jako pro Lociku,“ přidal se táta.

Sophie cítila, jak v obličejí rudne. „Nechodíte náhodou na kurzy trapčení? Já už radši půjdu.“

„Ale Sophie...“ začal táta. Ukázala prstem na hodiny. „Autobus už je tu.“ Přes rameno si přehodila batoh a těm třem zamávala na rozloučenou.

„Papapa, cuketko!“ zavolal taťka.

„Papapa, meloune!“ zavolala na oplátku Sophie.

Seběhla schody a ještě zaslechla Příšeru: „Papapa, růžičková kapusto!“ Usmála se a vyrazila ze dveří na zastávku autobusu.

Jako obvykle seděla v autobuse sama. Nevnímala, co si ostatní děti povídají, a radši se dívala z okna. Město probleskovalo kolem jako okamžiky ve spánkoskopu: muž nasedá do auta, v kočárku se veze miminko, ve výloze se rozsvěcí nápis *Otevřeno*. A jízda je u konce, všechno se zas zpomalí. Sophie vystoupila z autobusu a švitořící dav ji odnesl dovnitř do školy.

Kabát a batůžek si uložila do skříňky a do desek s učením schovala jeden lapač snů. Sice trochu vyčuloval, ale když si k sobě desky pevně přitiskne, nikdo si ho snad nevšimne. Jí si stejně nikdy nikdo nevšímal.

A rozhodně nikdo nevěděl, že má dnes narozeniny. V duchu si řekla, že je jí to jedno. A vážně bylo. Navíc měla hromadu jiných starostí: musela roznést lapače, promluvit si s klukem a napsat test z dějepisu (a jelikož se na něj vůbec neučila, měla asi tak stejnou šanci na úspěch, jako že se v noci probudí z vlastní noční můry).

Předat lapač Madison Moorové byl vždycky docela oříšek. Sice spolu mívaly první hodinu a pak měly obě volno, ale Madison se bála, aby se o jejích nočních můrách náhodou někdo nedozvěděl, takže předávání lapačů muselo probíhat v tajnosti (ve třídě nebo na chodbě to bylo vyloučené). Sophii to připadalo trochu přehnané. Jenže Madison zkrátka nechtěla, aby někdo věděl, že se jí zdají sny plné ohně nebo povodní. Nebo obřích brouků. Nebo obřích brouků chrlících oheň.

Jednou v září se Sophie potřebovala vyhnout přednesu referátu (nesnesla by totiž, kdyby se na ni u toho všichni dívali) a napadlo ji schovat se do skladu, aby ji nenačapal pan ředitel. Narazila tam na Madison,

jak se krčí za kyblíkem s košťaty. Brečela tak usilovně, že si do pusy musela nacpat pěst, aby ji nebylo slyšet. Měla ji celou červenou a měkkou – asi ji v puse musela mít už dost dlouho.

Sice spolu ještě nikdy nemluvily, i tak ji ale Sophie hned poznala. Madison si člověk ani nemohl nevšimnout. Měla špičatou bradu i nos do špičky a vlasy rovné jako pravítko a střižené do podkovy, pronikavý hlas a ráda se před ostatními promenádovala, kdykoli měla možnost.

Zapřísahala Sophii, aby o tom, jak brečela v komoře, neřekla živé duši, jinak jí udělá ze života noční můru. Sophie jí beze všeho slíbila, že bude mlčet. Jedno tajemství navíc ji koneckonců nezabije. Navíc Madison použila slovní spojení *noční můra*, a tak se Sophie nemohla než zeptat, jestli ji v noci zlé sny opravdu netrápí. Madison neodpověděla, přesto jí Sophie nabídla lapač snů. „Dokáže člověka zbavit nočních můr,“ volila pro vysvětlení stejná slova jako rodiče v knihkupectví. „Jen mi ho příští týden přines zpátky a já ti dám nový.“ Bylo jasné, že tomu Madison ani za mák nevěří. Ale za týden lapač opravdu přinesla a řekla si o další... a Sophie dělala, co mohla, aby nemusela myslet na to, jak jen může mít tak naru-

šená osobnost jako Madison takové úžasně živé sny.

Sophie věděla, že by nebylo moc chytré se na zachmuřenou spolužačku usmát, když ve třídě usedala na své místo za ní. Madison se mračila pořád. Byl to její běžný výraz. Kdo se s ní střetl pohledem, musel ho přetrpět. To už bylo bezpečnější vyhýbat se očnímu kontaktu úplně.

Celou hodinu přemítala, kde se asi Madison bude chtít kvůli lapačům sejít. Pod tribunou? Je to sice revír všech, kdo si rádi hrají na drsňáky, ale Madison to tam vždycky dokázala vylidnit, ještě než Sophie dorazila. Jednou se jí zeptala, jak to dělá, ale ona jen pokrčila rameny a prohlásila: „Vystříkala jsem to tam sprejem proti otrapům.“

Jednou se také sešly u kontejnerů, ale Madison pak rozhodla, že to bylo poprvé a naposledy, a Sophie bez debat souhlasila. Krabice od mléka totiž smrdí hůř než parfém tety Abril, z něhož by se podle Příšery zvedl žaludek i delfínovi. Delfíni prý nemají vyvinuté čich, v tom je ten vtíp.

Když zazvonilo, vymrštila se Madison ze židle a shodila si přitom na zem sešit. Střelila po Sophii významným pohledem – anebo ji jím spíš probodla? U Madison jeden nikdy nevěděl. Sophie se pro sešit

s povzdechem sehnula a v tu chvíli už ho Madison sama sbírala.

„To je moje, ty psychouši,“ zavrčela dost nahlas, aby to všichni slyšeli. Šeptem ale dodala: „Za čtyři minuty v knihovně.“ A už si vykračovala ven ze třídy, aniž se jedinkrát ohlédla. Připojily se k ní tři její kamarádky a všem jim při chůzi do rytmu poskakovaly culíky.

Za nimi se vyploužila Sophie. Proplula chodbou plnou lidí, obešla Madison a její partu a zapadla do postranní chodbičky, kudy vedla zkratka do knihovny. Chodbička byla skoro prázdná a Sophie dýchala volněji, jako kdyby tam bylo víc vzduchu.

Bylo pro ni záhadou, jak může být nějaké místo přelidněné a opuštěné zároveň.

Do knihovny dorazila s dvouminutovým náskokem. U stolu pod oknem leželo v učebnicích několik holek. Jedna zvedla hlavu, přelétla pohledem, co má Sophie na sobě, a vrátila se k učení, aniž se jí podívala do očí. Ostatní si jí nevšimli, jako by snad byla neviditelná.

Knihovnice za přepážkou na ni ale vrhla zářivý úsměv a v tu chvíli si Sophie přála být neviditelná doopravdy. Když ji viděla, ztropila vždycky hrozné diva-

dlo. Dala si očividně za cíl dostat Sophii z její ulity. Ta o nic podobného ale nestála. „Sophie! Potřebuješ pomoci něco najít?“ Knihovnice byla hlučná a čilá, asi jako roztleskávačka na zápase v americkém fotbalu.

„Ne, děkuju.“ Sophie couvla blíž ke dveřím, aby neminula Madison. Ta se sice nejspíš chtěla sejít mezi regály, ale neupřesnila to.

„Plánovala jsem, že se konečně zase zastavím u vás v knihkupectví,“ pokračovala knihovnice. „Vždycky máte nějaké nové stálice. Víš, co myslím, takové ty knihy, které čteš pořád dokola, protože každé další přečtení je jako objetí?“ Aby bylo jasné, co tím myslí, objala si přitom vlastní ramena.

„Mhm.“

„A jak jdou obchody? Dveře se u vás netrhnou? Jéé, máte nějaké nové druhy košíčků?“ Ucítla, jak rudne do odstínu červené řepy.

Madison vplula do knihovny s dvouminutovým zpožděním. Prošla kolem Sophie a zastavila se u pře-pážky. „Kde najdu nějakou knížku o tom, jak pomoci módním ignorantům?“

„Ahoj, Madison! Neviděla jsem tě celý týden, a to vím jistě, žeš měla pár volných hodin. Když budeš trávit moc času s kamarádkami a málo v knihovně,

začne se knížkám stýskat.“

Madison jedinkrát pomalu mrkla. „Móda?“

Knihovnice se podívala do počítače. „Módní návrhářství je v oddělení sedmdesát čtyři až šest.“ Ukázala, kterým směrem se má vydat, ale na to už Madison nečekala. Na holky u stolu pod oknem kývla, jako když královna kyne poddaným, a zaplula mezi regály.

„Musím jít... najít jednu knížku,“ vycouvala také Sophie. Prchla k regálům, zmizela v jiném oddělení než Madison a došla k ní raději velikou oklikou.

„Jsi fakt trapák,“ sjela ji Madison šeptem. „Musíš jít ,najít jednu knížku‘? Jako vážně? To tě z celý knihovny nenapadlo jediný konkrétní oddělení?“ Ale ještě než Sophie stihla říct něco na svou obranu, Madison jen mávla rukou. „To je fuk. Tak máš to?“

Sophie jí podala desky s novým lapačem. „Tenhle se už tolik netřpytí, přesně jak jsi chtěla.“ Kruh vyrobila z holé vrbové větvičky a ozdobila ho jediným černým pírkem – žádné korálky.

Madison se desek ani nedotkla. „Máma mi ten poslední chtěla vyhodit. Prej vypadal, jako by ho vyrábělo ušmudlaný dítě ze školky.“

„Tenhle je lepší,“ slíbila Sophie.

„To doufám.“ Madison desky popadla a vrazila jí

papírový pytlík.

Sophie do pytlíku nakoukla. Lapač vypadal neporušeně. Pokud se nepřetrhly nitky ve výpletu, měl by být sen v bezpečí. I tak toho ale sny vydrží víc, než by se mohlo zdát. „Řekla jsi mámě o těch nočních mŕách? Kdybys –“ zarazila se. Raději ať se dál drží v tajnosti, jak lapače snů doopravdy fungují. Protože kdyby se to provalilo... Jen při pomýšlení na to, že by se noční hlídači dozvěděli o Sophii a její rodině, pocítila nutkání schoulit se mezi regály do klubíčka. A kdyby snad někdy zjistili, co se stalo, když tehdy vypila sen... Před očima jí prolétl obraz: tajemné postavy hlídačů vpadnou do knihkupectví a odvěčou Sophii pryč. Rozhodně bude lepší držet všechno i nadále v tajnosti.

Madison si posměšně odrkla. „U nás doma noční mŕy nemáme. V noci se spí. Ty voláš maminku, vždycky když tě postraší ošklivej sen? Je mi to jasný. Určitě ti pak zazpívá ukolébavku, zachumlá tě do peřinky a plyšáčkovi dá pusku na čelíčko. Jsi pěkný mimino.“ Nakoukla do obálky s lapačem, snad aby na něm našla nějakou vadu, za niž by mohla Sophii vynadat, ale nic ji nenapadlo. „Tak zase za tejdén. Do té doby na mě nemluv. Jo a... díky.“ Poslední slovo ji

očividně bolelo vůbec vyslovit.

„Není zač,“ řekla Sophie.

„Doufám, že kvůli tobě nepříjdu pozdě.“ A Madison sáhla po první knížce, která jí přišla pod ruku, a vykráčela z uličky. Sophie si všimla, že se jí povedlo vzít příručku o morčatech. Nestačila ale vydat ani hlásku a Madison už byla fuč.

Sophie počkala pár minut a pak se vynořila o pár regálů dál. Ze dveří knihovny vyběhla dřív, než ji knihovnice stihla znovu oslovit. Na chodbě si přendala Madisonin starý lapač do batůžku a schovala ho do skříňky.

Předat lapač Lucy Snyderové také nebylo zrovna jednoduché, i když z úplně jiného důvodu. Lucy totiž byla ještě na prvním stupni a sejít se bylo možné, jen když měla Sophie volnou hodinu zrovna v době jejich přestávky.

Mrkla na hodiny nad skříňkami. Měla přesně patnáct minut na to, aby došla k budově základky naproti přes ulici, na hřišti našla Lucy a byla zpátky, než jí skončí volná hodina. To se dalo stihnout.

Znala Lucy teprve dva měsíce. Její máma ji tehdy

dovlekla k nim do knihkupectví – sháněla se po knížkách bez zloduchů, Lucy totiž trápily noční můry. Prodali jí pár těch nejveselejších knížek pro nejmenší (stránky plné růžovoučkových létajících poníků a šťastných myšek) a přihodili lapač snů. Nad ním sice Lucyina máma obrátila oči v sloup a brblala si něco o šarlatánech a květinových dětech, ale její dcerka ho chtěla. Druhý den o přestávce si Sophie holčičky všimla na hřišti přes ulici, a když se nikdo z učitelů nedíval, šla se jí zeptat, jestli lapač pomohl. A Lucy se rozplakala, protože se jí hrozně ulevilo a protože se – podle vlastních slov – poprvé za celou věčnost neprobudila v noci strachy bez sebe tak, že by se nemohla ani počůrat. A tak Sophie navrhla, že by jí mohla každý týden nosit potají nové lapače.

Zpočátku to nebylo vůbec jednoduché, studenti z druhého stupně si nemohli jen tak přebíhat ulici za menšími dětmi, kdykoli se jim zachtělo, jenže Sophie teď už měla záminku. Před pár týdny se jí podařilo – a vůbec kvůli tomu neporušila školní řád – získat růžový lístek s vybledlým, nečitelným datem, kde stálo, že má něco donést školní ošetřovatelce.

Popadla lístek a lapač a vyšla ze školních vrat.

Hlavně se tvářit, jako že ví, co dělá, a nebudit zbytečně pozornost. (To jí radil Příšera, ačkoli jemu to je prý k ničemu, když má šest chapadel.) Na hřišti už děti lezly po prolézačkách jako opice.

Lucy stála u klouzačky a ječela z plných plic. Nic nového pod sluncem. Vyčnívala už svými nazrzlými vlásky, které jí trčely na všechny strany. Ale díky tomu jekotu si jí nešlo nevšimnout. Rudá v obličeji pomalu přecházela ve fialovou a šířila se až do špiček Lucyiných odstátých uší. Sophii už ani nezajímalo, kvůli čemu je povyk tentokrát. Mohlo to být cokoli – od pavouka až po odřené koleno. Ostatní děti se jí obloukem vyhýbaly.

Sophie se rozhlédla, jestli poblíž není žádný dospělák. Jindy by počkala, dokud k ní Lucy sama nepřijde, jenže křik pořád nepolevoval a Sophie neměla zrovna času nazbyt. Rozhodla se, že zakročí.

Rychlým krokem si to ke křiklounce namířila a zastavila se přímo před ní. „Jestli s tím hned nepřestaneš, poleju tě studenou vodou. Máme asi tak minutu, než tu bude paní učitelka a začne mě vyslýchat, proč se s tebou vybavuju.“

Lucy se na ni vrhla, objala ji kolem pasu a tvář jí zabořila do trika. Mezi vzlyky si utřela nos do Sophii-

na rukávu.

„Jestli tam od tebe budu mít nudli...,“ začala Sophie.

„Já jsem se toho p-p-p-pána tak lekla!“ zakvílela Lucy.

Sophie ale žádného pána nikde neviděla. „Určitě toho už teď sám lituje. Umíš hulákat dost nahlas, abys vzbudila i mrtvolu.“

Ale to neměla říkat – ne holčičce, kterou trápí noční můry.

Lucy spustila nanovo.

„Možná by na tebe byli lidi hodnější a nestrašili by tě, kdybys pořád tolik nehulákala.“ Oči všech dětí na hřišti se upíraly na ně a Sophii napadlo, že měla zůstat ve škole. Neměla ráda, když na ni zíralo tolik lidí. Budou teď o ní mezi sebou mluvit, jako o té holce, která se kamarádí s Lucy. To nebylo vůbec dobré. Asi měla přece jen počkat. A možná to měla rovnou nechat na zítra.

„Ale to nejsou lidi,“ ohradila se Lucy. „Byl to ten pán s nočníma můrama!“

„Jakej pán?“ nechápala Sophie. Ale hned litovala, že se vůbec ptala. Neměla na nějaké zdlouhavé vysvětlování čas. Už si jich všimla jedna z učitelek. Lucy

sice brečela každou chvíli, takže se kvůli ní učitelé už zpravidla nepřetrhli, ale starší žákyně mezi dětmi na hřišti jejich pozornost přece jen upoutala. „No nic. Mám pro tebe lapač, chceš ho?“

Lucy popotáhla a přikývla. Z košile vytáhla mašli, na které se houpal starý lapač jako veliký náhrdelník. Byl velký asi jako Sophiina dlaň, jí se do kapsy vešel, ale Lucy ne. Sophie rychle odvázala použitý lapač a navlékla na mašli nový. Stoupla si před Lucy, aby na ni ostatní děti neviděly a ona si mohla stužku s lapačem zastrčit zpátky pod košili. Sice jí dělal trošku hrbol, ale košile byla dost volná, takže to zas tak nevadilo.

„Co řekneme paní učitelce, až se zeptá, co se to tu děje? Nebo mám improvizovat?“

Lucy znovu popotáhla. „Co to je ‚improvizovat‘?“

Ale než jí mohla Sophie slovo vysvětlit, byla už učitelka u nich. „Promiňte, děvčata, je všechno v pořádku? Lucy, kdo to je?“

„Ně-nějakej zlej pán mě p-p-polekal! Ona ho zahнала! Zachránila mě! Já se tak b-b-bála!“ vychrlila na učitelku Lucy a znovu zakvílela.

Tak tohle, pomyslela si Sophie, je improvizace.

„Pán? Kde?“ Učitelka přimhouřila oči a přejela po-

hledem parkoviště vedle hřiště.

„Byl to nejspíš jen nějaký kolemjdoucí. Pořádně jsem ho neviděla,“ vložila se do toho Sophie. „Přišlo mi, že ji vylekal, tak jsem šla zjistit, co se děje. Byla jsem tu za paní zdravotnicí, nesla jsem jí zprávu.“ Zamávala učitelce před očima lístečkem. „Už musím zpátky do školy.“

„Pamatuješ si, jak ten pán vypadal, Lucy?“ zeptala se paní učitelka. Klekla si k holčičce na jedno koleno, aby byla stejně vysoká. „Co ti povídal?“

Lucy poctivě odpovídala a Sophie se zatím ze hřiště vzdálila. Vyrazila ke škole, a když za ní učitelka ještě zavolala, dělala, jako že neslyší. Za chvíli už byla zase vevnitř. Použitý lapač schovala do skříňky k tomu od Madison a šla na hodinu.

To tedy bylo o chlup. Pokud se jí teď ještě povede přemluvit Ethana, aby si taky jeden lapač vzal, budou to prvotřídní narozeniny. Anebo alespoň nadmíru po-
dařený obyčejný den.

POSLEDNÍ HODINU MĚLA SPOLEČNĚ S ETHANEM. UŽ OD začátku školního roku ho pozorovala a všechno nasvědčovalo tomu, že tohohle kluka trápí noční můry: míval kruhy pod očima, ráno býval nezvykle tichý a nenápadně kontroloval temné kouty, když se – jak si alespoň myslel – nikdo nedíval. Sophie sázela na tradiční sny s monstry a už se nemohla dočkat, až je nalije do spánkoskopu.

Ethan k nim do třídy přišel až letos. Přistěhoval se s rodiči z Iowy nebo Idaha nebo možná z Indie. Dělal různé sporty a hned si našel hromadu kamarádů. Vypadal jako jeden z těch bezproblémových žáků, kteří snad ani nemohou znát cestu do kabinetu výchovného poradce... ale Ethan ji znal moc dobře. Jednou za týden se vždycky vypařil a přeběhl chodbu až k onomu

kabinetu. Sophie o tom věděla, protože ho špehovala – a vydat se za ním měla v plánu i dnes.

Počkala, až se paní učitelka otočí ke třídě zády, a pak se rychle mrkla, kolik je hodin. Paní učitelka Shermanová nesnášela, když žáci věnovali větší pozornost hodinám než jí. Dokud nezazvonilo, měli se soustředit jen na výuku, jinak hrozilo, že paní učitelka začne zpívat nebo rovnou předvádět scénický tanec a o to opravdu nikdo nestál... Alespoň ne teď, po prvním týdnu školy, kdy si tím už většina třídy prošla. Paní učitelka měla absolutní hudební hluch a libovala si v muzikálových hitech.

Zazvonilo a Sophie vyšla ze třídy pomalu za Ethane. Seběhli se kolem něj kamarádi, ale on na ně jen mávl a vytratil se. Sophie sice neslyšela, co říkal, ale bylo jí jasné, že si vymyslel nějakou výmluvu, ve které výchovný poradce určitě nefiguruje. Jeden z jeho kamarádů se zasmál a Ethan na tváři vykouznil zářivý úsměv.

Jenže Sophie tenhle druh úsměvu dobře znala. Byl to polední úsměv... Od probuzení ze zlého snu už uběhly celé hodiny a hodně jich ještě zbývalo, než se v noci dostaví další. Ethana trápily noční můry, o tom nemohlo být pochyb. A byly hodně zlé. Potřeboval lapáč snů.

Vydala se za ním. Svou skříňku obešla obloukem, batůžek a staré lapače si vyzvedne později. Nespouštěla oči z Ethanovy blondaté hlavy a proplouvala davem na chodbě. Hovor ostatních se proměnil v bzučení.

Blížili se ke kabinetům a chodba se pomalu vyzprazdňovala. Všichni byli raději u skříňek. U nádržky s vodou se Ethan zastavil, aby se napil, a i Sophie zvolnila krok a předstírala, že se dívá na sdělení na nástěnce. Když dopil, vyrazila znovu za ním. Najednou zahrnul za roh. Sophie si popoběhla.

Za rohem se málem přerazila.

Už tam na ni čekal.

„Nebyl by z tebe zrovna dobřej špion,“ řekl.

Cítila, jak rudne.

„Jestli teda nemáš v kapse tajný špionský vychytávky a z pásku ti nevystřelujou vrhací hvězdice,“ pokračoval. „Tím bys mě dostala, to zase jo.“

„Já jenom...“

„Jsi Sophie, že jo?“ zeptal se. „Ta z knihkupectví.“

Nevzpomínala si, že by do obchodu někdy zavítal. Pokud ano, bývalo by mnohem jednodušší promluvit si s ním tam. A v takovém případě by lapač dostal automaticky.

„Něco pro tebe mám.“ Vytáhla lapač s tmavě modrými peříčky. Původně ho chtěla nejdřív trochu uvést do obrazu, ale vykolejilo ji, že ji zná jménem. Vzdycyky si myslela, že dokáže být pro ostatní téměř neviditelná, a byla s tím tak spokojená. Momentálně si jen přála rozhovor co nejdřív ukončit, aby mohla zaplout zpátky do anonymity. „Za týden mi ho přines zpátky a já ti dám novej.“ Podala mu ho.

„Ehm... díky?“ Opatrně ho vzal za provázek. Lapač se začal otáčet a krystalky se zaleskly. „Tohle pro mě asi moc není.“

„Postará se ti o noční můry.“

Úsměv mu na rtech zamrzl a Sophie hned věděla, že se strefila. Ethan zašeptal: „Jak víš, že...“ Pevně k sobě lapač přitiskl, jako by to bylo tajemství, které musí střežit.

Rozhodla se pro nejjednodušší vysvětlení a jen kývla hlavou k zavřeným dveřím kabinetu poradce. „Tip-la jsem si. Na druhé stupeň navíc noční můry patří. Aspoň jsem to tak slyšela.“ Otočila se k odchodu. „Pověs si ho k posteli a na ty nitky radši moc nesahej.“ Vydala se zpátky ke skříňkám.

Všimla si ale, že Ethan jde za ní. „Takže ty si fakt myslíš, že to funguje?“

„Za zkoušku nic nedáš, ne?“ opáčila. To vždycky říkali rodiče. A většinou to zabralo.

„No, to asi ne,“ řekl Ethan.

Sophie šla dál.

„Hele, ale proč já?“

„Cože?“

„Spousta lidí má... vždyť víš. Problémy se spáním.“ Zdvihl lapač do vzduchu. Roztočil se a zajiskřil. „Proč jsi ho přinesla zrovna mně? Vždyť se ani neznáme.“

Na tohle Sophie neuměla odpovědět. Možná byla jen zvědavá, jak budou jeho sny vypadat? Anebo snad proto, že se tak moc snaží dělat jakoby nic? Anebo že se občas tváří ráno tak ztrápeně, až se s tím jednou rozhodla něco udělat? Zvolila poslední možnost: „Protože potřebuješ pomoc. A já vím, jak na to.“

Ethan rozpačitě přešlápl. „Sophie, hele... nikomu to, vždyť víš...“

„Abych to nikomu neříkala?“ dokončila za něj větu. „To já nikdy.“

Přikývl a konečně zamířil ke dveřím kabinetu. Dívala se za ním, a když už sahal po klice, otočila se a vyrazila zpět ke své skříňce. To tedy šlo až překvapivě hladce. Musí ho trápit vážně hrozivé noční můry.

Nebo ji možná jen nechtěl odbýt. Přemýšlela, jak budou jeho sny vypadat ve spánkoskopu.

Kráčela chodbou a na tváři jí rostl úsměv. Narozenniny se nakonec vydařily. Ethan se to sice nikdy nedozví, ale jeho zlý sen si koupí někdo, kdo ho potřebuje. Jeho noční můra možná pomůže rozptýlit někoho, kdo by chtěl jen na okamžik utéct z vlastního života. Anebo třeba poslouží jako inspirace pro nějakého umělce. Přesně tohle totiž máma s tátou v knihkupectví dělali: měnili nechtěné v krásné. A to je ta nejlepší recyklace.

Došla ke skřínce. Na chodbě už nikdo nezůstal, všichni se rozutekli domů. Když si pospíší, stihne ještě školní autobus. Odemkla skříňku a sáhla po lapačích od Madison a Lucy...

Ale ani jeden tam nebyl.

Prudce se kolem sebe rozhlédla.

Vysypala obsah batůžku.

Vylétla z něj červená obálka. Nepopsaná. Rozlepila ji a vytáhla přání s obrázkem kočky držící buket z balónků. Uvnitř úhledným černým písmem stálo:

Všechno nejlepší k narozeninám, Betty.

Podepsán *pan Zlosen.*

6

NEJPRVE JI NAPADLO: JÁ PŘECE NEJSEM BETTY.

A pak jí to došlo. *Ale vždyť já jsem Betty.* Minimálně pro toho zákazníka, který přišel dnes ráno do obchodu. „Máš zvláštního kocoura, Betty,“ řekl, když uviděl Příšeru. A teď to přání...

Určitě to je jen vtip. Pěkně hloupý vtip. Naskočila jí z něj husí kůže. Po zádech jí přeběhl mráz a ruce s přáníčkem se začaly třást. Nějak se mu podařilo dostat obálku k ní do skříňky. Snad tu někde pořád ještě je a čeká, až se zasměje. Nebo vykřikne.

Hodila všechno zpátky do batohu, zaklapla skříňku, co nejrychleji proběhla chodbou, vyletěla bránou směrem ke školnímu autobusu.

Vrhla se dovnitř. Čekalo se už jen na ni. Dosedla na první volné místo, vedle nějaké holky ze šestého roč-

níku, kterou neznala, a snažila se popadnout dech. Šestačka si rukama objala batoh, rychle se přišoupla blíž k okýnku a zabodla pohled ven z autobusu, hlavně aby se nemusela dívat na Sophii. Té to bylo jedno. Dostala se dovnitř. Je v bezpečí.

„Cha, tos běžela poprvý v životě?“ Kdo jiný než Madison. Mluvila tak hlasitě, až se Sophii zdálo, že ji někdo kouše do ucha.

Ostatní se začali chichotat.

Sophie si jich ale nevšímala. Madison by nebylo do smíchu, kdyby věděla, že její lapač zmizel – tedy, kdyby tušila, že v sobě opravdu má sny.

Raději než na ostatní se Sophie dívala z okna a přemítala, jestli si před poslední hodinou nezapomněla zamknout skříňku. Vždycky ji zamykala. Dělal to už automaticky. Ale dneska si ten přesný okamžik, kdy zámek s cvaknutím zapadne, nedokázala vybavit. Snad opravdu zapomněla a pan Zlosen tak mohl lapače snadno ukrást. Ale proč by je vůbec bral? Lapač se nedal použít znovu, dokud se z něj sen nevydesiloval. Možná to celé bylo jen nedorozumění. Hned jak přijde domů, zeptá se mámy s tátou – přece tu jak pro přáníčko, tak pro ztracené lapače musí být nějaké jednoduché a neděsivé vysvětlení.

Autobus zastavil a Sophie vystřelila ven, strčila do dvou dětí, které skoro ani nestačily zaprotestovat, a nezastavila se, dokud nedoběhla do knihkupectví. Zvonkohra nade dveřmi se rozcinkala jako šílená. „Mami?“

Maminka stála za pokladnou. Zamávala. Vedle ní stála paní Leeová – to ona pekla do obchodu každý den košíčky. Sophie ji měla ráda hned od první chvíle, kdy se potkaly. Měla melodický hlas, hezký úsměv a hebké černé vlasy, které si splétala do propracovaných copů. Zahradu měla plnou krmítek a v létě se jí před okny třepetala hejna kolibříků. Když si někdo z dětí v sousedství postavil stánek s limonádou, byla paní Leeová stálý zákazník a navíc každou sobotu vypomáhala v místní knihovně. Byla ten nejhodnější člověk, jakého kdy Sophie poznala, ale zrovna teď si přála, aby šla pryč.

„Sophie, koukej!“ zamávala máma ve vzduchu košíčkem. Zdobila ho krémová bílá poleva a něco, co připomínalo zmačkanou kůži. „Slané košíčky. S kousky slaniny a... co že je v tomhleto?“

„Tenhle je slaninou a medem,“ odvětila paní Leeová. „A v tomhle je pesto a sýr s pepřem.“ Nesměle se na Sophii usmála. „Experimentuju. Dáš si?“

„Ehm, díky, ale...“ začala Sophie rozpačitě, „mami, můžu s tebou na chvíli mluvit?“

Mamka jí vzala za ruku a do dlaně jí vtiskla košíček s medem a slaninou. „Dej si, je to dobrota.“ Obě ji sledovaly se stejnou nadějí ve tváři, jako kdyby celá jejich budoucnost závisela jen na Sophiiných chuťových pohárcích.

„Ale já...“

Paní Leeové pohnaly oči. „Přijde ti to jako pitomost, vid'. Prase na košíčku. Pitomost a ještě k tomu nechutná.“

„Ne, to ne, určitě to je dobrota!“ Aby svá slova dokázala, ukousla si obří kus. Na horním rtu jí zůstala poleva. Žvýkala a žvýkala, aby slaninu co nejrychleji rozkousala. Když byla asi v půlce košíčku, prohlásila: „Lahoda!“

Paní Leeová se rozzářila. „Vážně?“

Sophie přikývla. Bylo to opravdu moc dobré, zbylo jen pár drobečků.

Se širokým úsměvem na tváři se paní Leeová otočila na maminku. „Myslíš, že půjdou na odbyt, Gabrielo? Ty nejlepší pekárny mají nespočet receptů. Zkusím vymyslet ještě další a pak bychom je mohli prodávat ve velkém... ale to předbímám.“

Mamka sepjala ruce. „Určitě jich prodáš stovky, Jio. Jsi skvělá pekařka. Jen se podívej, kolik už jsi toho dokázala! Musíš si víc věřit. Věř svým snům!“

Na to Sophie raději nic neřekla, i když věděla, že ve skutečnosti má máma na mysli tužby a přání, ne sny, jaké se člověku zdají v noci. Jestlipak paní Leeové ve snech v noci zpívají košíčky a tancují odměrky? Ty dvě se objaly a paní Leeová odešla domů. Ze dveří téměř vyhopkala. Sophie spolkla zbytek košíčku, který ještě měla v puse, a máma se jí zeptala: „Jak bylo ve škole, broučku? Psala jsi ten test z dějepisu?“

Hřbetem ruky si Sophie ze rtů utřela polevu. „Mami, ten pán –“

„Na, vem si ubrousek. Počkej, já to udělám.“ Nahula se k ní přes pult a jemně jí ubrouskem začala očišťovat obličej.

„Mami!“

„Já vím, já vím, dělám z tebe mimino, ale když pro mě jsi pořád moje malá holčička.“ Máma našpulila rty a poslala Sophii pár mlaskavých pusinek. Potom na pult začala vykládat slanou košíčkovou novinku. Každé ráno naaranžovala ona nebo táta čerstvé košíčky do pyramidy, kterou pak přikryl skleněný poklop. Sophie pomohla obrázky květin a listů ozdobit popisem,

kde krasopisem stálo *Košičky pro pravé gurmány: 3 dolary*. „Paní Leeovou napadlo postavit sem nějaká křesílka a stolky. V létě bychom mohli ke košíčkům podávat ledový čaj...“

„Ukradl mi ze skříňky použitý lapače a nechal vzkaz.“

Máma ztuhla, ruku s košíčkem napřaženou před sebe. Vykulila oči. Nevyřčená slova okamžik visela vzduchu, jako když má kojot z animáku každou chvíli sletět z útesu. Sophie vydechla. Konečně ji máma poslouchala.

„Kdo?“ zeptala se klidným hlasem. Postavila poslední košíček na vrchol pyramidy a schovala ji pod poklop.

Sophie vyhrabala z batohu přáníčko s obrázkem černé kočky a pugétem balónků.

Mamka si vzkaz přečetla a zamračila se. „Nechápu –“

„Tomu pánovi, co k nám dneska ráno přišel, jsem řekla, že se jmenuju Betty.“

Máma rázem zbledla jako stěna. Rychlým krokem došla ke vchodovým dveřím, zamkla je na západku a otočila ceduli na *Zavřeno*. „Táta je dole. Pojď, všechno nám povíš.“

Sophie vyšla za ní. „Kde je Příšera?“

Na jedné z horních policiček s knihami něco kýchlo. Zvedl se oblak prachu a dolů se spustil stín. „Chyť si mě!“

Příšera s roztaženými chapadly přeletěl vzduchem a vrazil Sophii do prsou. Zapotácela se a on jí omotal chapadla kolem krku. „Uf! Ahoj, Příšero.“

„Něco ti je. Kdo ti co provedl?“ zpovídal ji. „Řekni mi to, ať ho můžu pokousat.“

„Nikoho kousat nebudeš,“ vyhrkly Sophie i máma najednou.

„Tak aspoň okusovat?“

„Ne,“ na to obě.

„Zuřivě olizovat?“

„Fuj,“ nakrčila nos Sophie.

Z ošoupaného vydání *Bílé velryby* vytáhla mamka klíč a odemkla dveře do sklepa. Nechávali ho zamčený za každých okolností – nikdo by nechtěl, aby se některý ze zákazníků knihkupectví zatoulal do *Obchůdku se sny*.

„Já vím, co tě rozveselí! Košíčky s medem a slatinou. Teda, mě by určitě rozveselily. Med rozveselí každého. Kromě včel. Ale to jen proto, že včela musí opylit dva miliony kytek, aby vyrobila půl kila medu.“

Takže je unavená. To je vědecký fakt.“ Jak tak naslouchala Příšerovu tlachání, hned se cítila víc v bezpečí. Objala jeho chlupaté tělíčko a odnesla ho po schodech dolů. Měkkým polštářkem jednoho z chapadel ji poplácával po zádech. „Pořád vypadáš ustaraně. Prosím, nebuď. Příšera je tu.“

Tatka byl dole u destilátoru. Soustředil se, čelo svraštěné, aby trefil ty správné páky. Sen v přístroji kapal z jedné trubičky do druhé a táta byl pořád o kousek před ním, nastavoval ventily a tahal za páčky a sen zatím proudil trubkami, vybíral zatáčky a zákruty. Kolem destilátoru se pohyboval lehce jako pták, třepetal lokty a prsty mu poletovaly. S každým jeho zásahem se měnila hloubka a délka snu. Kdyby chtěl, mohl z něj i něco vystříhnout nebo rozostřit některé detaily.

Sen nabíral na rychlosti, zářil čím dál jasněji a fialově se třpytil. Mamka se natáhla přes tátu, otočila číselníkem a zatáhla za páčku. Tekutina vystřelila doleva. Konečně se sen vlil do poslední trubičky. Tatínek ještě chvíli tahal za páky a máma vzala z police ampulku a podržela ji pod kohoutkem. Kapku po kapce se lahvička plnila extraktem.

Sophie rodiče při destilování snů moc ráda pozorovala. Jsou to umělci. Tvoří křehké, zářivé sny. A jsou

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.